

از پیام شاهنشاه آریامهر بمناسبت گشایش جلسات بحث و سخنرانی در باره شاهنامه فردوسی و فرهنگ ایران

تهران، ۷ آبان ۱۳۴۸

(۲۹ اکتبر ۱۹۶۹)

مقام شاهنامه فردوسی در تاریخ ایران بمراتب بالاتر از مقام یک اثر ادبی بزرگ ملی است، زیرا این اثری است که اصولاً یکی از ارکان ملیت ایرانی بشمار می‌رود، و اگر نفوذ عمیق آن در تقویت روحی و برانگیختن غرور ایرانیان نبود با احتمال قوی بسیاری از صفحات تاریخ پر حادثه و شگفت‌انگیز ما در طول هزار ساله گذشته به آن صورت که اکنون شاهد آنیم نوشته نمی‌شد.

مبالغه نیست اگر گفته شود که در تاریخ ملل جهان کمتر اثر ادبی می‌توان یافت که به اندازه شاهنامه فردوسی در شخصیت ملی یک کشور و در جریان حوادث تاریخ آن اثر بخشیده باشد.

شاهنامه فردوسی برای ایرانیان همواره یک مکتب آموزش عالیترین صفات و خصائل انسانی بوده است. در سراسر شاهنامه روح قهرمانی آمیخته با جوانمردی و مردانگی موج می‌زند، و قهرمانان این حماسه در عین آنکه مظهر دل‌آوری و میهن‌پرستی هستند، مظهر مجسم آن روح جوانمردی نیز بشمار می‌آیند که بعد ها نمونه‌ای از آنرا در حدی نه بدین شکوه و کمال در سنت شوالیه‌های قرون وسطای اروپا می‌توان دید.

در سراسر فصول قهرمانی شاهنامه فردوسی اثری از زبونی و دروغ و ریاکاری و تسلیم نمی‌توان یافت، و این سرمشقی است که باید از راه آموزشگاهها، از راه کتاب و رادیو تلویزیون و سایر وسائل آموزشی، در برابر کلیه افراد ایرانی بخصوص نسل جوان این کشور قرار گیرد...